

Arrest

nr. 199 003 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LIEBENS
Prins Albertlaan 53 / 302
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van *“het onderdeel betreffende verblijfsdocumenten in de beslissing dd. 25.02.2014 j° de beslissing dd. 04.03.2014 waarbij aan de burgemeester van de gemeente van verblijf van verzoekende partij werd verzocht over te gaan tot intrekking van de bijlage 35 (intrekking A.I.), met verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doch zonder dat er geldig bevel tot het verlaten van het grondgebied voorhanden is”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 21 januari 2013.

Op 25 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 4 maart 2014.

Op 4 maart 2014 richt een administratief medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Lommel een schrijven waarbij wordt gemeld dat de verzoekster geen recht meer heeft op verblijf ingevolge de beslissing (arrest) van 18 juni 2013 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en waarbij aan de burgemeester wordt gevraagd om de aan de verzoekster betekende bijlage 35 / A.I. in te trekken. Als "informatie" wordt tevens meegedeeld dat een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 14 maart 2014 werd toegekend.

Dit schrijven merkt de verzoekster aan als de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de tweede bestreden beslissing geen vernuchtheid vertoont met de eerste bestreden beslissing zodat het beroep niet ontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft.

De Raad stelt echter ambtshalve vast dat de akte, die door de verzoekster wordt aangeduid als de tweede bestreden beslissing, geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling uitmaakt.

Deze akte is vooreerst niet aan de verzoekster gericht, maar aan de burgemeester van de stad Lommel.

Zij bevat bovendien slechts de volgende vermeldingen:

"Geachte Burgemeester,

M. F., S.

nationaliteit: Kameroen

geboren te B. op (...)1984

asielzoeker

adres: (...) 3920 LOMMEL

Ingevolge de beslissing van 18.06.2013 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd, heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.

Ik verzoek u dan ook de aan hem betekende bijlage 35/ AI in te trekken en/of de documenten die hem/haar werden afgegeven op het ogenblik dat hij/zij een asielaanvraag indiende in te trekken.

Ter informatie:

• een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 14.03.2014 werd toegekend"

Uit artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen "van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Voor het begrip 'beslissing' of 'bestuurshandeling' kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft. Een bestuurshandeling dient derhalve te worden gedefinieerd als een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, 14; Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 93). Er dient te worden nagegaan of de bestreden akte de rechtstoestand van verzoekster onmiddellijk en rechtstreeks nadelig heeft beïnvloed.

De Raad stelt vast dat de door de verzoekster als tweede bestreden beslissing omschreven brief slechts een aan de burgemeester van de stad Lommel gericht schrijven betreft, doch niet de eigenlijke verblijfs- of verwijderingsbeslissingen die in hoofde van de verzoekster werden genomen. Zo wordt in voormeld schrijven uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekster geen recht op verblijf meer heeft ingevolge het feit dat de Raad haar op 18 juni 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, reden waarom de burgemeester wordt gevraagd om de tijdens de asielprocedure toegekende documenten (A.I., dan wel bijlage 35) materieel in te trekken. Het betreft hier geen autonome beslissing die een einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht, maar het gaat om de loutere mededeling aan de burgemeester van de rechtstreekse gevolgen van 's Raads arrest waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. "Ter informatie" wordt tevens aan de burgemeester meegedeeld dat een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten "werd" toegekend. Dit betreft aldus een loutere mededeling aan de burgemeester van de stad Lommel dat een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten werd toegekend, doch het betreft niet een aan de verzoekster gerichte beslissing waarbij haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 14 maart 2014.

Aldus blijkt niet dat de door verzoekster aangevochten akte is te beschouwen als een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijzigingen te beletten.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen wat deze kwestie betreft.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het de tweede bestreden "beslissing" betreft. De exceptie van de verweerder is zonder voorwerp.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat in de beschikking van 27 oktober 2017 aan de beide partijen, met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet, de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging”.

De verzoekster heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd en heeft de duidelijke vraag of zij zich nog in België bevindt zodoende onbeantwoord gelaten.

De verweerder heeft echter wel een aantal stukken overgemaakt in antwoord op de voormelde beschikking. Uit deze stukken blijkt dat de verzoekster, na de kennisname van de eerste bestreden beslissing, zich naar Duitsland heeft begeven om er op 18 november 2014 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Duitse autoriteiten hebben vervolgens de terugname gevraagd met toepassing van de Dublin-III-Verordening. België verklaarde zich aanvankelijk akkoord met de terugname, maar de verzoekster had tegen de overdracht naar België in Duitsland een schorsend beroep ingediend. De schorsing van de overdrachtstermijn liep echter af op 23 januari 2015, waarna de vervalltermijn voor overdracht afliep op 23 juli 2015. Er werd een gedwongen overdracht gepland naar Brussel op 27 mei 2015, maar deze werd geannuleerd. Bijgevolg is Duitsland sinds 23 juli 2015, met toepassing van artikel 29.2. van de Dublin-III-Verordening, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster. Er is geen enkele indicatie dat de verzoekster vanuit Duitsland zou zijn teruggekeerd naar België.

De voormelde gegevens worden ter terechtzitting voorgelegd aan de advocaat van de verzoekster en aan deze advocaat wordt nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of de verzoekster actueel in België verblijft. De advocaat van de verzoekster antwoordt dat hij de verzoekster niet meer kan bereiken.

Vervolgens wordt gevraagd naar het subjectief en actueel belang bij de onderhavige vordering, aangezien uit de nieuwe gegevens blijkt dat de verzoekster niet langer een verblijf in België nastreeft.

De advocaat van de verzoekster stelt hierop dat er inderdaad geen belang meer is, gelet op de feitelijke gegevens die ter zitting werden meegedeeld.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang waarvan een verzoeker blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces tonen. Zijn houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook hijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoeker verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoekster om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 27 oktober 2017 als ter terechtzitting van 20 november 2017 werden gesteld, door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent haar actuele verblijf in België, en gelet op het feit dat de advocaat van de verzoekster, bij wie woonplaatskeuze werd gedaan, haar niet meer kan bereiken, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

De verzoekster moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedgemaakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aangegeven wat het actueel belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het de verzoekster toekomt, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoekster in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoekster maakt niet duidelijk welk haar belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep.

Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

De Raad wijst er bovendien op dat het rechtens vereiste belang een subjectieve en een objectieve component bevat. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat de verzoekster zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten.

De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is uiteraard een zaak van de verzoekster zelf. De Raad meent dat de verzoekster, door zich na de kennisname van de thans bestreden weigeringsbeslissing, te begeven naar Duitsland om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en door zich vervolgens te verzetten tegen en rechtsmiddelen aan te wenden betreffende de overdracht naar België, er blijk van geeft niet langer een verblijf in België na te streven. Zij getuigt dan ook niet langer van een subjectief belang bij de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, die haar een verblijf in België ontzegt.

Gelet op het ontbreken van enige toelichting of verduidelijking van het belang dat de verzoekster in de gegeven omstandigheden zou hebben bij het vernietigen van de thans bestreden beslissing, en gezien het feit dat de advocaat van de verzoekster ter terechtzitting zelf stelt dat er geen belang meer is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep, ook wat de eerste bestreden beslissing betreft, onontvankelijk is, dit bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3.3. Het beroep is bijgevolg, in zijn geheel, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE